

Arrest

nr. 160 004 van 14 januari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

In eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van de minderjarige kinderen X en X

3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X; en X, die allen verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 17 februari 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ACER, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 28 april 2006 toe op Belgisch grondgebied en dienden diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken verklaarde de asielaanvraag ontvankelijk op 12 mei 2006.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 30 januari 2007 beslissingen waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arresten van 31 oktober 2007 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 31 oktober 2007, nrs. 3 397 en 3 398).

1.4. Verzoekers dienden op 28 november 2007 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken trof op 13 maart 2008 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

1.6. Verzoekers dienden op 27 maart 2008 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.7. Op 14 juli 2008 verklaarde de gemachtigde van de minister voor Asiel en Migratie de in punt 1.4 vermelde aanvraag onontvankelijk.

1.8. Op 23 juli 2008 trof de gemachtigde van de minister voor Asiel en Migratie beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.8. Verzoekers dienden op 25 juli 2012 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 8 februari 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.6 vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 27 mei 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.8 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard en waarbij verzoeker bevel werd gegeven het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.11. Verzoekers dienden op 4 september 2013 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 9 januari 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.11 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekers werden hiervan op 17 januari 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.09.2013 werd ingediend door :

N.(...), H.(...)

Geboren te (...) op (...)

en echtgenote

P.(...), S.(...)

Geboren te (...) op (...)

en wettelijke vertegenwoordigers van

N.(...), A.(...) (°(...) te (...))

N.(...), V.(...) (°(...) te (...))
en moeder van N.(...), H.(...)
A.(...), A.(...)
Geboren te (...) op (...)
Nationaliteit: Armenië
Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, verwijzen betrokkenen naar de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09 december 2009 en arrest 215.571 van 05 oktober 2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De heer N.(...) en mevrouw P.(...) zouden sinds 28 april 2006 onafgebroken in België verblijven.

Het is onduidelijk sinds wanneer mevrouw A.(...) precies in België verblijft, in de aanvraag 9ter dd20 maart 2008 stelt de advocate dat mevrouw A.(...) in 2007 in België aankwam. Voorgaande samen met het feit dat betrokkenen vlot Nederlands zouden spreken, taallessen gevolgd hebben (zie documenten CVO Crescendo, attest leerloopbaan, inschrijvingsattest voor mevrouw Arsenyan), contacten hebben met Belgen, tal van getuigenverklaringen bijvoegen, goed aangeschreven staan bij de mensen die hen kennen, werkbereid zijn, hun economische en sociale belangen inmiddels in België zouden gevestigd hebben, beschikken over diploma's, een attest van inburgering en maatschappelijke oriëntatie behaalden (zie attest van inburgering, getuigschrift cursus maatschappelijke oriëntatie) en dat de heer N.(...) gewerkt heeft (zie attest van tewerkstelling), verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.

De heer N.(...) en mevrouw P.(...) dienden een asielaanvraag in op 28 april 2006, deze asielaanvraag werd afgesloten op 31 oktober 2007 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hen betekend werd op 13 maart 2008 en opteerden ervoor een aanvraag voor een machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 in te dienen op 20 maart 2008. De duur van de asielprocedure – namelijk 1 jaar 6 maand 3 dagen – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen inbreuk pleegden tegen de Belgische openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De advocate van betrokkenen haalt aan dat betrokkenen een aanvraag machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 ingediend hebben op basis van de gezondheidsproblemen van mevrouw P.(...) op 20 maart 2008. Deze aanvraag werd onvankelijk verklaard op 23 juli 2008 en betrokkenen werden in het bezit gesteld van een medisch Attest van Immatriculatie (A.I.). Uiteindelijk werd deze aanvraag echter ongegrond bevonden op 08 februari 2013. Betrokkenen hebben tegen deze beslissing een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dit beroep is momenteel hangende.

Betrokkenen dienden te weten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen onvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een asielaanvraag of van een aanvraag conform artikel 9ter, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Het beroep dat hangende is, is geen schorsend beroep en wordt niet weerhouden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van N.(...) A.(...) (met name: dat zij stottert en nog nood aan therapie heeft; dat een terugkeer naar het thuisland verregaande gevolgen zou kunnen hebben en het stotterprobleem op termijn zou verergeren en de emotionele en psychosociale ontwikkeling van het kind hier enorm onder zal lijden;

attest logopedist - stottertherapeut) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).

Meester Vandermeeren stelt dat indien verzoekers teruggestuurd zouden worden naar hun land van herkomst zulks een inbreuk zou kunnen betekenen op artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Dit zou een bedreiging kunnen uitmaken voor hun leven, hun fysieke integriteit en hun vrijheid. De raadvrouw heeft echter geen enkel argument naar voor gebracht op grond waarvan de conclusie dat het leven,

de fysieke integriteit en de vrijheid van betrokkenen effectief in gevaar zou zijn bij een terugkeer naar hun land van oorsprong gerechtvaardigd zou worden. De vrees die betrokkenen hebben voor hun leven, fysieke integriteit en de vrijheid dient in concreto aangetoond te worden hetgeen in casu niet het geval is. De loutere vermelding dat artikel 3 EVRM dreigt geschonden te worden bij een terugkeer, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van artikel 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8. Verzoekers tonen niet aan dat de door hen opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.

Verder wordt in de aanvraag aangehaald dat de kinderen van verzoekers in België schoollopen (zie bewijs van schoolbijwoning), dat zij in België geboren zijn en als het ware kleine Belgen zijn en dat zij de Armeense taal niet beheersen, qua lezen en schrijven. Deze elementen kunnen echter niet als buitengewone omstandigheden weerhouden worden. Betrokkenen tonen niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien wordt niet aangetoond dat de scholing van de kinderen een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Tevens wisten de ouders dat, zoals reeds gesteld, hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en in het kader van de aanvraag 9ter. De scholing van de kinderen werd tijdelijk toegestaan om hun ontwikkeling in België toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Hierdoor kan de bewering dat de kinderen hier geboren zijn en de Armeense taal niet zouden beheersen, evenmin aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien de ouders hun kinderen tegen dit risico dienden te beschermen door hen zelf de moedertaal te onderwijzen. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in precair verblijf.

Verder wordt verwezen naar de Rechten van het Kind, doch wordt op geen enkele manier aangetoond op welke manier er sprake zou zijn van een schending van de kinderrechten bij een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst. Zonder de nodige bewijzen, kan dit argument geen buitengewone omstandigheid uitmaken.

Betrokkenen hebben steeds geweten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en in afwachting van de procedure conform artikel 9ter. Bijgevolg kan het argument dat verzoekers geen band meer zouden hebben met Armenië, evenmin weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Het al dan niet onderhouden van banden met het land van herkomst ligt binnen de eigen invloedssfeer van betrokkenen, indien ervoor gekozen wordt deze banden niet te onderhouden ligt dat enkel en alleen aan henzelf.

De advocate van betrokkene stelt dat het gelijkheidsbeginsel gerespecteerd dient te worden en dat bijgevolg het verblijf van betrokkenen geregulariseerd dient te worden omdat hun situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van de familie Saciri die geregulariseerd werden. Het is aan de verzoekers om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich

mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Meester Vandermeeren verwijst naar een wetsvoorstel dat Groen en Ecolo indienden voor wat betreft families met een verblijf van 5 jaar in België en schoolgaande kinderen. Er dient op gewezen te worden dat er geen beroep gedaan kan worden op wetten die (nog) niet in werking gereden zijn.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. *Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413*).

3.2. Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verzoekende partij enkel belang heeft indien zij door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel lijdt (RvS 25 maart 2013, nr. 222 969). De vereiste dat het belang wettig moet zijn betekent dat het nagestreefde voordeel, gelet op de toepasselijke rechtsregels, wettig kan worden verkregen (RvS 8 april 2011, nr. 212 579).

3.3. Blijkens het administratief dossier werd aan eerste verzoeker en aan tweede verzoekster op 20 maart 2015 een inreisverbod betekend voor de duur van drie jaar. Deze inreisverboden zijn definitief geworden aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de ingestelde beroepen heeft verworpen (RvV 14 januari 2016, nr. 160 003 (rolnr. 172 085)); RvV 22 oktober 2015, nr. 155 045) Aangezien een inreisverbod krachtens artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet een verbod inhoudt op *“toegang tot en het verblijf op het grondgebied”* voor een bepaalde termijn ontberen eerste verzoeker en tweede verzoekster een wettig belang bij hun beroep dat er finaal op gericht is in aanmerking te komen voor een verblijfsmachtiging in België. Het gebrek aan belang kan enkel worden vastgesteld in zoverre eerste verzoeker en tweede verzoekster in eigen naam optreden.

3.4. Ter terechtzitting werd de aanwezige raadsman geconfronteerd met deze informatie. Hij bevestigde dat het beroep tegen de beslissing aangaande de aanvraag om machtiging tot verblijf het lot volgt van het inreisverbod, waarbij hij te kennen gaf dat eerste verzoeker en tweede verzoekster, voor zover zij in eigen naam optreden geen wettig belang hebben bij hun vordering.

Het beroep is niet ontvankelijk wegens het gebrek aan het rechtens vereiste belang in hoofde van eerste verzoeker en tweede verzoekster, voor zover zij in eigen naam optreden.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids-, het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel. Verzoekers stellen in hun middel het volgende:

“Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bestreden beslissingen d.d. 17.01.2014) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;
- c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing van 09.01.2014 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het

tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij weigert de aanvraag tot regularisatie van verzoekende partij louter omwille van de volgende gegevens:

- dat verzoekende partij niet zou hebben aangetoond zich te bevinden in een "buitengewone omstandigheid" om hun regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen.

- dat verzoekende partij met andere woorden een onontvankelijke aanvraag zou hebben ingediend;

Ten eerste wenst verzoekende partij dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet betwist, zodat dient aangenomen te worden dat verzoekende partij aan de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voldoet.

Ten tweede is er in feite slechts 1 punt van discussie die verwerende partij aanhaalt, namelijk dat verzoekende partij geen ontvankelijke aanvraag zou hebben ingediend, omdat hij geen "buitengewone omstandigheden" kan aantonen;

Het loutere feit dat verzoekende partij in België verblijft en er een nieuw leven heeft opgebouwd, dat zij vlot Nederlands zouden spreken, bepaalde kwaliteiten hebben zodat zij in België op de arbeidsmarkt probleemloos werk kunnen vinden, dat de kinderen in België zijn geboren en in België school lopen, dat zij geen enkele binding meer hebben met Armenië daar zij sedert een lange periode in België verblijven, is volgens verwerende partij geen voldoende reden om een ontvankelijke aanvraag in België in te dienen. Het stellen dat dit gegeven volgens verwerende partij geen "buitengewone omstandigheid" zou zijn, zonder aan te geven wat nu WEL als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd, is allerminst redelijk, zorgvuldig en afdoend gemotiveerd. Immers, in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 staat geenszins vermeld wat men WEL als buitengewone omstandigheden dient te beschouwen, zodat verzoekende partij meent dat verwerende partij niet afdoende gemotiveerd heeft, waarom zijn verblijf en integratie niet als "buitengewone omstandigheid" mag beschouwd worden. Het is immers zo dat in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft om te oordelen wat wel en niet als "buitengewone omstandigheid" is, en bij een gebeurlijke weigering (lees: onontvankelijk verklaren) bij gebrek aan "buitengewone omstandigheden", verwerende partij een striktere motiveringsplicht heeft en zich niet kan afdoen met een standaardformulering. In casu diende verwerende partij bij een onontvankelijk verklaren van de aanvraag van verzoekende partij omstandiger te motiveren, niet alleen in feite maar tevens in rechte. Wat dit laatste (lees: motivering in rechte) betreft, laat de bestreden beslissing verzoekende partij in het donker tasten. Elke discretionaire bevoegdheid heeft steeds de redelijkheid tot grens. In casu is de bestreden beslissing onredelijk en onzorgvuldig genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte een afdoende motivering te verschaffen aan verzoekende partij.

De bestreden beslissing is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient de beslissing omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent. In casu is dit geenszins het geval, nu verzoekende partij pro forma door verwerende partij afgewezen wordt, zonder dat men verzoekende partij in de gelegenheid stelt bijkomende gegevens aan het dossier toe te voegen.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dienen de bestreden beslissingen vernietigd te worden."

4.2. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93 104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179 021).

4.3. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

4.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

4.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 21 oktober 2003, nr. 124 464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

4.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.7. De bestreden beslissing verwijst uitdrukkelijk naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“ § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf gemachtigd te worden, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

4.8. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 4 september 2013 (zie punt 1.11), die in het administratief dossier is opgenomen, blijkt dat verzoekers betreffende de buitengewone omstandigheden het volgende inriepen:

“A.

Dat verzoekers bij toepassing van art. 9bis van de wet van 15 december 1980, bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden wensen aan te vragen wegens uitzonderlijke en humanitaire redenen;

Dat de door verzoekers aangevraagde machtiging enkel kan geschieden dan met het in acht nemen van buitengewone omstandigheden; dat art. 3 en 8 EVRM ingeroepen worden als uitzonderlijke omstandigheden, alsook de Rechten van het Kind meer bepaald art. 3, alsook de onredelijk lange asielpcedure en langdurig legaal verblijf in België en het ingediende wetsvoorstel door Groen en Ecolo v.w.b. families met een verblijf van 5 jaar in België en schoolgaande kinderen;

Dat het dossier gekend is onder het nummer 5.910.060;

Dat verzoekers ook voor hun minderjarige kinderen de regularisatie wensen aan te vragen:

- N.(...) A.(...), geboren op 12.07.2006

- N.(...) V.(...), geboren op 05. 08.2008

B.

Dat verzoekers op 28 april 2006 politiek asiel aanvroegen en hierop een negatieve beslissing ontvingen van de RVV in oktober 2007; dat zij ondertussen het Belgisch grondgebied niet meer verlaten hebben; dat zij vervolgens op 20 maart 2008 een aanvraag 9ter indienden en hierop een negatieve beslissing kregen op 8 februari 2013; dat hiertegen een beroep ingediend werd bij de RVV; dat dit beroep nog steeds hangende is;

Dat verzoekers hun. regularisatieaanvraag op de onredelijk lange asielpcedure baseren, waarbij de asielpcedure met beroepsprocedure en regularisatie-aanvraag 9ter worden opgeteld, langdurig legaal verblijf in België en een duurzame sociale verankering en de belangen van het Kind (art. 3 Kinderrechtenverdrag);

Dat verzoekers wel degelijk vallen onder het criterium van de onredelijk lange asielprocedure; dat dit criterium vermeld werd in de instructie van 19 juli 2009; dat ondanks de vernietiging van deze instructie de staatssecretaris stelde de criteria verder toe te zullen passen; dat de duur van de asielprocedure en de duur van de procedure 9ter dienen opgeteld te worden; dat verzoekers 7 jaar in procedure geweest zijn; dat hun procedure bijna 5 jaar duurde; dat men in het vademecum van 21.09.2009 (dat de instructie toelicht, en dat in tegenstelling tot de instructie niet vernietigd werd door de Raad van State) in het algemeen spreekt van een "regularisatie-procedure" en regularisatie-aanvraag" en men aldaar het begrip «regularisatie" gebruikt voor zowel procedures artikel 91id3, 9bis als ook 9ter;

Dat verzoekers in beroep gingen tegen hun laatste negatieve beslissing aangaande de 9ter bij RW; dat deze beroepsprocedure nog dient afgewacht te worden;

Dat het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden; dat in een soortgelijke aanvraag (asielprocedure opgeteld met de procedure 9ter) men wel tot regularisatie overging; (familie Saciri 5 699 818) ; C.

Dat indien verzoekers dienen teruggestuurd te worden zulks een inbreuk zou kunnen betekenen op art. 3 en 8 van het EVRM; Dat dit een inbreuk op het gezinsleven zou kunnen uitmaken en een bedreiging voor verzoekers hun leven, hun fysieke integriteit en hun vrijheid; Dat niemand mag onderworpen worden aan een mensonterende behandeling;

Dat verzoekers al hun economische en sociale belangen ondertussen in België gevestigd zijn;

Dat zij geen enkele binding meer hebben met het land van herkomst;

Dat deze redenen de aanvraag van hieruit verantwoorden en een verdere regularisatie;

Dat verzoekers humanitaire redenen en sociale bindingen laten gelden:

-dat hun kinderen in België schoollopen; dat de kinderen als het ware kleine Belgen zijn; dat zij de Armeense taal niet beheersen, qua lezen en schrijven; dat deze kinderen opgroeiden in België; Dat zij beiden in België geboren werden en hier als het ware opgroeiden; dat zij geen enkele binding hebben met het land van herkomst van hun ouders; dat een gedwongen terugkeer voor de kinderen heel erg zou zijn; dat zij zich in Armenië nooit zullen thuis voelen;

-dat het oudste kindje van verzoekers stottert en nog steeds nood heeft aan therapie; dat wanneer zij naar het land van herkomst zal dienen terug te gaan zij zal moeten overschakelen naar het Armeens; dat het Nederlands als primaire taal thuis gekozen werd voor de therapie van het stotteren te verhelpen; dat indien zij zal dienen over te schakelen naar het Armeens het stotteren zal verergeren en heel de therapie in België zal voor niets, zijn geweest; dat een terugkeer naar het thuisland waarbij de huidige stabiele situatie doorbroken wordt verregaande gevolgen zou kunnen hebben en het stotterprobleem op termijn zou verergeren en de emotionele en psychosociale ontwikkeling van het kind hier enorm zal onder lijden; dat de belangen van het kind dienen te primeren overeenkomstig art. 3 van het Kinderrechtenverdrag;

-dat verzoekers Nederlands vlot spreken en taallessen gevolgd hebben;

-dat zij contacten hebben met Belgen; dat zij tal van getuigenverklaringen bijvoegen; dat zij bij deze mensen zeer goed aangeschreven staan;

-dat zij geen inbreuk pleegden tegen de Belgische openbare orde;

-dat zij werkbereid zijn;

-dat zij beschikken over diploma's;

-dat ze een attest van inburgering en maatschappelijke oriëntatie behaalden;

-dat verzoekers hun kinderen in België geboren werden, hetwelk een bijzondere band met België met zich meebrengt;

Dat gelet op de hierboven vermelde redenen verzoekers niet terugkeren kunnen naar het land van herkomst om aan de Belgische diplomatieke post een verblijfsmachtiging aan te vragen; dat het hierboven vermelde de uitzonderlijke redenen uitmaken;

Dat een gedwongen terugkeer een inbreuk zou uitmaken tegen de subjectieve rechten van de mens;

Dat om hoger uitéengezette redenen, er in casu alleszins sprake is van buitengewone omstandigheden (van o.a. humanitaire aard) zoals vermeld in de bepalingen van art. 9bis van de Wet van 15.12.1980;"

4.9. Door te opperen dat dient te worden aangenomen dat verzoekers, op de buitengewone omstandigheden na, voldoen aan de overige voorwaarden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, tonen zij niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door de aanvraag onontvankelijk te verklaren. Verzoekers lijken van mening te zijn dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de beslissing zou moeten uiteenzetten wat wel als een buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard. De Raad treedt op dit punt de verwerende partij bij waar zij in haar nota met opmerkingen benadrukt dat het aan de aanvrager toekomt om de buitengewone omstandigheden aan te tonen en het bestuur niet dient te motiveren wat dan wel buitengewone omstandigheden zijn. De gemachtigde van de staatssecretaris dient niet in te gaan op hetgeen in de aanvraag om machtiging tot

verblijf niet expliciet wordt aangevoerd als buitengewone omstandigheid. In de aanvraag moet klaar en duidelijk vermeld worden welke de buitengewone omstandigheden zijn die de betrokkene verhinderen om de aanvraag bij de diplomatieke dienst of consulaire overheid in het buitenland in te dienen (RvS 9 januari 2006, nr. 153 367). Verzoekers slagen er niet in concreet toe te lichten omtrent welke van de hierboven weergegeven ingeroepen buitengewone omstandigheden, op de integratie-elementen na, in de beslissing niet of onvoldoende zou zijn gemotiveerd.

4.10. Met betrekking tot de ingeroepen integratie-elementen wordt in de beslissing het volgende gesteld: *“(...) het feit dat betrokkenen vlot Nederlands zouden spreken, taallessen gevolgd hebben (zie documenten CVO Crescendo, attest leerloopbaan, inschrijvingsattest voor mevrouw Arsenyan), contacten hebben met Belgen, tal van getuigenverklaringen bijvoegen, goed aangeschreven staan bij de mensen die hen kennen, werkbereid zijn, hun economische en sociale belangen inmiddels in België zouden gevestigd hebben, beschikken over diploma's, een attest van inburgering en maatschappelijke oriëntatie behaalden (zie attest van inburgering, getuigschrift cursus maatschappelijke oriëntatie) en dat de heer N.(...) gewerkt heeft (zie attest van tewerkstelling), verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.”* Deze overwegingen van de gemachtigde van de staatssecretaris zijn in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State, waarbij wordt gesteld dat omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198 769; nr. RvS 14 april 2000, nr. 85 805). Verzoekers tonen in elk geval niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij zijn beoordeling op kennelijk onredelijke wijze te werk zou zijn gegaan.

4.11. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of niet voldoende zou hebben onderzocht of dat bepaalde rechtmatige verwachtingen niet werden gehonoreerd. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids-, het zorgvuldigheids-, het rechtszekerheids- of het vertrouwensbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN